

מְזַרְחָה לְאִישׁוֹן, מוֹל שֶׁמֶשׁ הַעֲפֵעֵף

אבא

נֶפֶשׁ אַחַת אַחֲרַיָּךְ,
גַּם בִּי מִתְאַרֵחַ הַזְּמַן.
גַּם בִּי הוּא זוֹרֵחַ
כְּמוֹ נֵר בְּמִכְרָה, אָךְ
גַּם בִּי לֹא יוֹתִיר
סִימָן.

נֶפֶשׁ אַחַת אַחֲרַיָּךְ –
זֶה מִהֶלֶךְ הַדּוֹרוֹת.
וְלִי הַעֲנִיקָה
פְּרִיּוֹלָגִיָּה זָפָה:
לְפָרֵחַ
וְלֹא
לְפָרוֹת.

נֶפֶשׁ אַחַת אַחֲרַיָּךְ,
שָׁעָה שְׁאַלְךָ לֹא אוֹתִיר
לֹא נֵר נִשְׁמָה
לֹא אֵמֶת עֶרְמָה
לֹא פֶשֶׁר בְּלִתֵּי-פִתִּיר.

תְּנִשְׁמֶת אַחַת פּוֹרֶחַת
מֵאֲמִצֵּעַ הָעֵץ, וְאֲנִי
פּוֹרֵחַ כְּמוֹהָ.
לְדָאוֹת וְלִתְמוּהָ:
זֶה פֶשֶׁר הַזְּמַן,
זְמַנִּי.

עיוורון (שגיא)

"וְהָיִיתָ מִמֶּשֶׁשׁ בְּצַהָרִים
כְּאִשֶּׁר יִמְשַׁשׁ הָעוֹר בְּאִפְלָה"
דברים כח

מֵעֵץ הַחֲלָבִיב
נִשְׁרָה טַפַּת חֶלֶב
לְעֵינַי שֶׁל שְׂגִיָּא
וְהָעוֹלָם הַלְבִּין

וְהָעוֹלָם הַלְבִּין
וְהָעוֹלָם פָּרֵשׁ
כְּנַפִּים לְבָנוֹת
בְּעֵינַי שֶׁל שְׂגִיָּא

כְּנַפִּים לְבָנוֹת
וְשִׁקְט מְסֻכָּךְ –
וְחֶסֶד הַתְּרוּחַ
בְּאֲרָבוֹת שְׂגִיָּא

וְהָעוֹלָם הַלְבִּין
וְעֵרוּגוֹת עֵינָיו
הַפְּרִיחוּ נְרִקִּיסִים
שְׁנִיחוֹחַם נֶצַח

וְנִיחוֹחַם הָלֵם
בְּעֵינַי שֶׁל שְׂגִיָּא
וּבְמוֹרֵד גְּרוֹנוֹ
וְכֹל גּוֹפּוֹ נִתְּךְ

וְהוּא הִיָּה פְּעוֹט
וְגַם אֲנִי שָׁכַךְ
נִכְסַפְתִּי אֶל שְׂגִיָּא
שְׁחַקְתִּי מוֹל עֵינָיו

ומול עיני שגיא
גמע את הטפה
והתפתל כמו נקע
מול עיני שגיא

רציתי לחבק
את גלגלי עיניו
אבל הם כבר היו
שמים מכסים

אבל הם כבר היו
שני ערפלים וסה
שנותי היה שלוש
והעולם הלבין

והעולם נתה
ועד מגרש החול
הגיע דכי הים
שהתחשר מולי –

מגרש החול שבו
בהיתי אפרקדן
בעד סורגי ענן
בעץ החלבלוב

הזב שפטמתו
הטיפה את חלב
האריות אל גב
העין של שגיא

ועד עולם זכרו
יקדיח בי חלב
חלוד של עורון
ושכרון אכזב.

עיוורון (אורית)

"וכמו חולי ירח מפילי מורא טמום,
לוטשים את גלגלי אפלוניהם לעבר מה"
בודלר, "העיוורים"

לא בורחַס, רק אורית,
אורית המתאנה
לחשך וזקרת
ארבות שנהב.

לא בורחַס, רק אורית
על מכות הבריל –
ססליה הקדושה
גוהרת על עוגב

באמצע הכתה.
אני זוכר אותה
צורפת נקדות
לשקט מקטע,

אני זוכר אותה,
שביליה מתפצלים
בין שוניות צלילים
והיא קברניטה

על אנית הבריל
המפליגה ביעף
מזרחה לאישון,
מול שמש העפעף,

על ירכתִי אורה –
אורית הגבורה,
שתומת-עינים כמו
פירטית זעירה.

אָנִי זֹכֵר אוֹתָהּ
רוֹכֶנֶת וְחוֹתָהּ
אֶת גַּחְלֵי עֵינֶיהָ
נִכַח הַפֶּתַח,

זֹכֵר אוֹתָהּ, וְהִיא
עוֹטֶפֶת אֶת הַחוּשׁ
הַנֶּעֱדָר בְּשִׁיר
גְּבוּהָ וְנַחוּשׁ.

לֹא הוֹמְרוֹס, אוֹרִית.
שִׁירָן שֶׁל הַסִּירְנוֹת
כֶּפֶת אוֹתָהּ, וְאֵין עוֹד
מְכַשְׁפָּה כְּמוֹתָהּ.

לֹא הוֹמְרוֹס, אוֹרִית.
בְּמִקוֹם לְרֵאוֹת הִיא שָׂרָה,
בְּמִקוֹם לְכַרְע – צָרָה
צוֹרָה לְעֵלְטָהּ.

אָנִי זֹכֵר אוֹתָהּ
רוֹכֶסֶת אֶת רִיסֶיהָ,
חוֹסְמֶת כְּאוֹתוֹ
קִיקְלוֹפּ בְּאוֹדִיסֵאָהּ

אֶת פֶּתַח הַמְּעָרָה.
אוֹרִית הַגְּבוּרָה,
מַעֲמֶק הָאִישׁוֹן
הִיא שָׂרָה אֶת שִׁירָהּ.

מַעֲמֶק הָאִישׁוֹן,
מַעֲמֶק הַמְּרָאָה
הַמְּשַׁקֵּפָה בְּזֶךְ
עַל הָאִישׁוֹן, בּוֹרְאָהּ,

שְׁבִלֵי אַחֲזָתוֹ
גַם הִיא אֵינָנָה אֶלֶּא
כְּמִיָּהּ רוֹשֶׁפֶת קָר,
בְּרִיָּאָה שְׁלֵא הִחְלָה.

לֹא אֲדִיפּוֹס, אוֹרִית
מוֹל הַכֶּתֶה עוֹמְדָת,
בְּרִיָּה רוֹשֶׁפֶת אוֹר,
יִלְדָה רוֹשֶׁפֶת דּוֹאֲנָדָה,

וְשָׂרָה "לוֹ יְהִי"
וְ"אַל נָא תַעֲקֹר"
בְּרִגְשׁ תְּהוֹמִי
שְׁכַל יְמֵי אֲזֹכֵר.

אֲנִי זוֹכֵר אוֹתָהּ
עוֹמְדָת בְּכֶתֶה
וּמִסְתַּחֲרָרֶת חֶרֶשׁ
בְּאַרְבֶּתָהּ,

זוֹכֵר אוֹתָהּ, חֵידָה
עוֹרֶת וְנִכְרִית,
מִהַלּוּמָה בֵּת שׁוֹשׁ,
לֹא אֲדִיפּוֹס, אוֹרִית.